

Проповед 260

Стремеж към Бога (съвършенство)

Прочит: Филипяни 3, 12 - 21

Скъпи братя и сестри,

Какви са целите, които преследвате? Кой са важните неща в живота ви? Няма човек на този свят, който да живее живота си без цел. Всеки има цели и мечти. Понякога ги съзнава, понякога не, но това не променя факта - цел винаги има. И дори да не съзнаваме целите на живота си, това не означава, че нямаме цел. Знаете ли какви са целите, които вие преследвате, знаете ли къде искате да стигнете в този живот? Има един израз, който гласи: Ако не знаеш къде искаш да стигнеш, няма да стигнеш където и да било. Къде искате да стигнете, какво искате да постигнете? Лудвиг Фойербах казва: Смъртта е най-големият наследник на всички неща. И това е така. Ние често преследваме цели, отдаваме мислите си на неща, които са маловажни и несъществени, стремим се да постигнем стандарт на живот, да си подсигуриим това или онова. да изживеем този или онзи момент. Ако обаче погледнем всичко това през призмата на краткия си живот, ще видим, че всъщност нещата, които си струва да преследваме, съвсем не са много, целите, които има смисъл да гоним, са нищожен брой. Смъртта наследява всичко. Ако съзнаваме това и ако живеем с мисълта не за този живот, а за другия, вечния, тогава в живота ни ще има стойностни неща. Не според нас, а според Бога. Време е да преосмислим целите си, за да можем един ден да погледнем назад и да видим, че сме живели за неща, които наистина са си стрували и които няма да загубят стойността си с преминаването на този свят в следващия. Днешният текст се занимава точно с това, той ни говори за целите, за истинските цели и още по точно казано, за истинската цел, която си струва да преследваме.

1. Апостол Павел. Разглеждайки Библията, можем да открием много хора, които живееха живота си с цел. Безспорно апостол Павел беше от хората, които живееха живота си така. И той го правеше през целия си живот. Когато преследваше християните, го правеше както трябва - искаше да служи на Бога по този начин. Когато повярва в Исус Христос, срещайки се с Него по пътя към Дамаск, той започна да Му служи с цялото си сърце и беше готов да направи всичко, за да проповядва благовестието до края на света. Апостол Павел винаги живееше живота си със цел, което е видно и от стиховете на този пасаж: **"Не че съм сполучил вече, нито съм станал вече съвършен;"** При апостола няма капка гордост от постигнатото. Ако може въобще да говорим за гордост при библейските мъже и жени, то Павел имаше големи основания да се гордее. Оставил беше всичко и се беше посветил на Бога. Служеше Му там, където го пратеше. Животът му на мисионер не беше лесен, апостолът обаче даваше всичко от себе си за успеха на Божието дело. Обаче никъде не можем да видим гордост и стремеж да покаже, че е нещо повече от другите. Напротив, Павел казва **"не че съм сполучил вече"**, апостолът ни казва: Аз имам още дълъг път да вървя, не съм стигнал до целта която преследвам. Това е първото важно нещо, което можем да установим в този стих - апостолът има цел. Тази цел се нарича съвършенство: **"нито съм станал вече съвършен"**. Апостол Павел иска да бъде съвършен. Исква да бъде съвършен, защото Бог

е съвършен, защото иска да бъде по-близо до Бога. Бог направи човека съвършен и го постави в Божията градина. Когато обаче човекът съгреша, той изгуби своето съвършенство и това го отдалечи от Бога. Тази мрачна сянка на греха стои и до ден днешен между нас и Бога, отделя ни от Него, не можем да Го виждаме. Исус Христос дойде, за да разруши тази зависимост от греха и да ни даде възможност да променим живота си. Срещнем ли се веднъж с Исус Христос, решим ли да променим живота си и да Го следваме, не бива да преставаме да се стремим всеки ден да се уподобяваме на Него. Това е стремежът към съвършенство, за който говори Павел. Това е целта на живота му. Апостолът искаше всеки ден да се приближава повече до Бога, да бъде по-близо до своя създател. Ето, това е цел, за която си струва да живееш, ето това е цел, която няма да изчезне с изчезването на този свят. Павел го знаеше и затова я преследваше. Той не се съобразяваше с никого и нищо, не се страхуваше от никого и нищо, освен от Бога. Апостол Павел искаше да бъде верен на Този, Който бе умрял за неговите грехове на Голготския кръст. Това беше целта на апостола. Той не се стремеше да стане най-великия апостол или да достигне най-високото ниво. Апостолът искаше да бъде верен на Бога и да се уподобява всеки ден все повече на Него. И наистина го направи, даже до мъченическа смърт. Апостол Павел не пожали живота си, за да служи на своя Господ. Имаме ли такива цели, желаем ли да служим и да се уподобяваме на Бога, искаме ли да сме съвършени? Ако не е така, време е да променим приоритетите и целите си, защото в противен случай животът ни може да се окаже голям провал и разочарование.

2. Как Павел преследваше целите си? "но се впускам в гонитба, дано уловя, защото и аз бях уловен от Христос Исус. Братя, аз не смятам, че съм уловил, но едно правя - като забравям това, което е назад, и се простирам към това, което е напред, впускам се към прицелната точка за наградата на горното призвание от Бога в Христос Исус." Павел говори за едно наистина напрегнато състезание. Тъй като сега се провежда зимна олимпиада, можем само да пуснем телевизора си и да разберем това, което ни казва апостолът. Във всяко състезание участват различен брой хора, но всеки напъга максимално силите си, за да победи; дава всичко от себе си и нерядко, след като стигне финала, пада от изтощение. Това е картината, която рисува апостол Павел - напъга всичките си сили, за да стигне до успешен финал. За Павел фактът, че е срещнал Исус, не е достатъчен, не е достатъчно, че е имал едно разтърсващо преживяване. Срещата с Исус и обръщането му във вярата не задоволяваха апостола. Това промени живота му, но не беше достатъчно. Той се беше новородил, но трябваше да расте и това беше неговият стремеж - да расте към Бога, да се стреми да бъде като Него. Това е целта и стремежът на всеки здрав християнин - да стане христоводен. Апостолът е уловен от Христос, това е началото на неговия път. Друго начало в живота на християнина не може да има. Да предадеш живота си на Христос е началото на пътя с Него, не крайт. Това е просто начало. Оттук нататък на християнина предстои един живот на следване на Спасителя. Затова и Павел казва: Аз не считам че съм постигнал нещо, не смятам че съм уловил, но напъгам всичките си сили, давам всичко от себе си, за да бъда близо до моя Бог. Християнството е вяра, която не може да почива на стари лаври, то е живот на постоянен градеж и израстване. Всеки ден ние трябва да правим крачка напред и дори да сме направили една назад, трябва да се опитаме да направим две напред. Няма ли духовно израстване, няма ли постоянен стремеж към Бога, ние лесно можем да се провалим и да пропаднем. Забележете, апостолът казва: забравям това, което е назад и се простирам към това, което е напред. Християнинът не може да лежи на стари лаври, не може да се задоволява с хубави преживявания, които някога е имал с Бога, той трябва да расте и да се стреми да расте. Никога не спирайте да растете, не се

задоволявайте с миналото си, искайте повече, защото на този, който иска, ще му се даде. Апостол Павел копнееше да промени света с благовестието и Бог му даде толкова голямо поле за действие, че днес ние не можем да си представим как би изглеждало християнството без благовестието на Павел. Апостолът копнееше да се уподоби на Исус Христос и да живее живота си за Негова слава. Това беше целта му, това беше прицелната му точка, целта му беше "горното призвание" от Бога в Исус Христос. Тази цел апостол Павел беше готов да преследва без колебание - той се впускаше без колебание, преследваше целта, която имаше, целта да се уподобява на Бога и да служи на полето на благовестието, като състезател, който на всяка цена иска да победи, който иска да вземе наградата. Наистина, заслужава си да следваш такава цел, наистина важно е да подчиниш живота си на Този, Който е съживил твоя, наистина, велико е да служиш на живия Бог. Наблюдавайки целта и стремежа на апостола, трябва да съпоставим неговите с нашите стремежи, неговите с нашите цели. Тогава може би ще установим къде се намираме. Работете за горното, труपाйте съкровища на небесата. Това са думи, с които Библията и Господ ни насърчават да преосмислим приоритетите и целите си. Защото, ако се замислим, ще открием, че сме далеч от това, което трябва да бъдем, че преследваме цели в живота си, които не ни водят близо до Бога. Ще открием, че често лежим на стари лаври, както казва и апостолът: **"И така, ние, които сме зрели, нека мислим така; и ако вие мислите нещо по друг начин, Бог ще ви открие и него. Само нека да живеем според това, в което сме достигнали и да мислим същото."** Който е зрял, може да го осъзнае, животът ни трябва да бъде стремеж към Бога, животът ни трябва да бъде насочен към това да Му служим и същевременно апостолът ни напомня да не бъдем мечтатели, а да съзнаваме реалността на ситуацията, в която се намираме. Джон Уесли в една от проповедите си, насочени към проповедниците, казва същото. Ние не трябва да бъдем мечтатели, които живеят без да съзнават реалността. Важно е да знаем, че Бог може да промени всяка една ситуация и да върши чудеса във всеки един човешки живот, но е важно и да не губим чувството си за реалността и състоянието на нещата - знайте и разбирайте докъде сте стигнали. Осъзнавайте реалността на ситуацията и тогава стремежът ви към растеж и към следване на Бога никога няма да намалее. Който е зрял, може да го разбере. Призивът на Павел е свидетелство за неговия живот, то е свидетелство за нас и напомняне да преосмислим приоритетите и целите си, за да не се окажем в някой момент от живота си изненадани от безсмислието на нещата, които сме правили.

3. Подражанието. Говорейки за целите и за стремежа към следване на Бога, апостолът изведнъж казва: **"Братя, бъдете всички подражатели на мен и внимавайте в тези, които живеят така, както имате пример в нас."** Защо апостолът ни кара да му бъдем подражатели? Толкова високо мнение ли има за себе си? Напротив, апостолът казва в 1. Кор. 15, 8 - 9: **"а от всички най-накрая се яви и на мене, като на някой изтърсак. Защото аз съм най-нищожният от апостолите, който не съм достоен и апостол да се нарека, понеже гоних Божията църква."** И още в Ефесяни 3, 8: **"На мене, най-нищожния от всички светии, се даде тази благодат, да благовестия между езичниците неизследимото Христово богатство"** Апостол Павел нямаше високо мнение за себе си, понеже съзнаваше своята греховност и провал, но тук говори по-скоро за духовно бащинство. Павел пише на хора от църква, която сам беше основал, вероятно беше и кръстил много от тях, болеше го за техните падения и провали, както един баща изпитва болка за децата си. Съзнавайки своята греховност, Павел обаче иска да мотивира хората да се стремят към Бога, както той се стреми, да живеят за него, както той, Павел, го прави. Това много прилича на отношенията в едно семейство - родителите трябва да се грижат за децата си, по-зрелите християни за по-новите. Това е

закон в христовата църква, който не бива да се променя. Установен е още от началото на създаването на света. Мойсей, например, постави петдесетници и стотници, които да се грижат по-добре за народа. Исус имаше няколко кръга ученици - дванадесетте, после група от седемдесет човека, а се говори и за група от 500. Групите бяха на различна степен на развитие в пътя си към вярата. Бяха призвани да се грижат едни за други. Разбира се, трябва да съзнаваме, че ние имаме отговорност как живеем живота си. От една страна, трябва да имаме хора, наши духовни наставници, от които трябва да се учим, а от друга страна самите ние трябва да бъдем такива наставници. Всеки трябва да има своята отговорност и задължения. Помислете дали бихте живели живота си на християни така, както го живеете сега, ако знаете че някой ви наблюдава и се учи от вас. Апостол Павел стана на всички всичко, само и само да придобие няколко човека. Това трябва да бъде и нашата вяра и цел. Живейте живота си така, че да бъдете светлина за Исус Христос, да бъдете пример за хората около вас. Хората ви наблюдават. Разбира се, не бива да подминаваме и факта, че поради 45 годишният период на комунизма и многото затворени църкви и гонени християни, се забелязва хроничен недостиг на духовни родители и това е нещо, от което страда нашето поколение. Бог ни призовава ние да станем образцови негови последователи, за да бъдем наставници на едно ново поколение, което ще дойде след нас.

4. Изборът. Разбира се, важно е да кажем, че начинът на живот определя и пътя, по който вървим: **"Защото мнозина, за които много пъти съм ви казвал, а сега и с плач ви казвам, живеят като врагове на Христовия кръст; чиято сетнина е погубен, чийто бог е коремът и чието хвалене е в това, което е срамно, които отдават ума си на земните неща. Защото нашето гражданство е на небесата, откъдето и очакваме Спасител - Господ Исус Христос,"** В този стих виждаме описани два типа хора: едните, които живеят за този свят и другите, които живеят за бъдещия. За кой свят искате да живеете вие? Дали за този, където ще угаждате само на себе си, "на корема си", както казва апостол Павел, или ще живеете за Бога. За апостола този въпрос има само един отговор и той е, че той и ние, християните, трябва да живеем за Бога. Ние трябва да го правим поради една много проста причина - ние не принадлежим на този свят, ние сме част от бъдещия, нашето гражданство е на небесата. Затова ние трябва да живеем за бъдещия свят. Там ще бъдем цяла вечност. Исус направи нашият достъп до там възможен чрез своето дело на кръста. Ние можем да сме част от Неговото царство, защото Той се пожертва за нас. Заради Неговата жертва може да се изпълни и обещанието: **"Който ще преобрази нашето унижено тяло, за да стане съобразно с Неговото славно тяло, според действието на силата Си да покори и всичко на Себе Си."** Бог е верен и ние трябва да се научим да живеем за Него и да Му служим с цялото си сърце и душа. Ние не принадлежим на този свят, ние не бива да служим на себе си и на корема си, ние трябва да служим на Бога.

Всеки един от нас има цел в живота си, независимо дали я съзнава, или не. Истинската цел на християнина трябва да бъде да се уподобява на Христос, да се стреми да стане съвършен. Бог ни призовава към това. Нека да се стремим към Него и да служим на Него, а не на себе си. Нека да не забравяме нашите наставници и да не забравяме, че самите ние сме пример за други хора. Нека да помним, че с начина си на живот ние правим избор - дали да служим на себе си или на Бога. Служете на Бога с цялото си сърце и душа, както го правеше апостол Павел, и се стремете да бъдете угодни и подобни на Бога. Тогава ще бъдете за прослава на Божието име и добро свидетелство за Божието действие на тази земя. Нека Бог да ни дава сили да му служим така. Амин,